

KERK & Leven

34

2022

WEEKKRANT

24 AUGUSTUS

JAARGANG 83

EDITIE 4330

SINT-FRANCISCUS
SINT-ANTONIUS
DON BOSCO

FEDERATIE FRANDO

WWW.KERKENLEVEN.BE

P900720 | AFGIFTEKANTOOR: 2099 ANTWERPEN X | AFZENDER: HALEWIJNLAAN 92 - 2050 ANTWERPEN

BESLUITEN SYNODAAL OVERLEG IN 5 KRACHTLIJNEN

Afgelopen werkjaar konden gelovigen zich in synodaal overleg uitspreken over hun ideeën voor de kerk. Hieronder kan je vijf krachtlijnen lezen die terug te vinden zijn in het nationaal verslag.

Onze droom: een solidaire Kerk

We dromen van een Kerk die een **verbindende rol** kan spelen, die openstaat voor levengevende kerkplekken en oog heeft voor de veranderingen in de maatschappij. Een Kerk die **solidariteit en wederzijdse ondersteuning** beleeft, die openstaat voor andere levensbeschouwingen. We dromen van een Kerk die inclusief is, bemoedigend, gastvrij voor iedereen, zonder onderscheid of oordeel, barmhartig en vreugdevol. Een Kerk die ons zendt in de wereld en naar mensen toegaat daar waar ze leven.

Diversiteit in het priesterschap

De Katholieke Kerk zou in haar leer nog meer mogen inzetten op diversiteit. Net als in de Oosters-Katholieke Kerken, zou ook in de Rooms-Katholieke Kerk het **gehuwde priesterschap** mogelijk moeten worden. In groot respect voor christelijke Kerken die na diepgaand overleg de beslissing hebben genomen om het gewijde ambt voor **vrouwelijke kandidaten** open te stellen, vragen we verdere reflectie zodat de Katholieke Kerk in de toekomst de roeping van vrouwen tot het priesterschap kan erkennen.

De uitsluiting van bepaalde thema's van de theologische agenda staat immers haaks op een synodale cultuur in onze Kerk.

Relaties en seksualiteit niet veroordelen

Voor samenwonende koppels, homoseksuele koppels en hertrouwde uit de echt gescheiden personen wordt gevraagd dat de Kerk hun vraag naar erkenning (ritueel en sociaal) beantwoordt vanuit een **interpretatie van relaties en seksualiteit die meer in overeenstemming is met het gebod van liefde**.

Jongeren en nieuwkomers

De verwachting van jongeren is om een eigentijdse Kerk te zijn, met aandacht voor **begrijpbare liturgie** waarin zij kunnen participeren. Ze verwachten dat we inzetten op **(digitale) communicatie** en op authentieke geloofsgetuigen die hen het christelijk verhaal leren kennen.

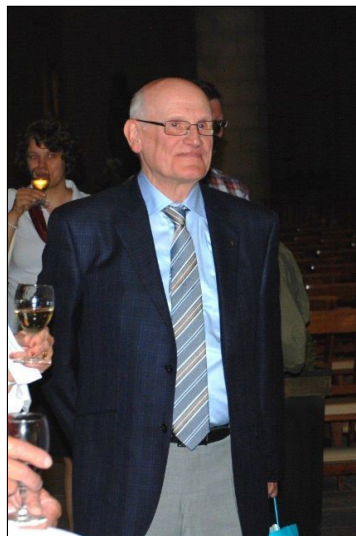
Er is een breed gedeeld aanvoelen dat de boodschap van de Kerk niet aansluit bij het leven van mensen in onze samenleving vandaag. Voor mensen die buiten het christelijke geloof staan, slagen we er nauwelijks in op een inspirerende manier getuigenis af te leggen van wat ons drijft. Voor wie toenadering zoekt, vallen we terug op **verkondiging en catechese die niet aanstekelijk genoeg** zijn en dus niet werven. Voor wie mee komt vieren, gebruiken we **liturgische taal die vervreemdend** werkt. We moeten werk maken van vertaling en vertolking van de Blijde Boodschap voor de concrete context van onze samenleving.

Kerk is zoveel meer dan zondagsmis

Er is ook behoefte aan **nieuwe plekken**, buiten de parochies, om geloofservaringen op te doen en bruggen te slaan tussen verschillende wegen van innerlijkheid, om de weg van het **christelijke gebed** te gaan.

gepubliceerd op www.kerknet.be op maandag 11 juli 2022

Jan François 50 jaar priester

Jan François

Sint Lambertusparochie 3010 Heverlee

“Als de ziel luistert, spreekt het al een taal dat leeft.”

Jan citeert spontaan deze regel uit het gedicht van Guido Gezelle wanneer ik hem vraag naar zijn godsbeeld en zijn geloof vraag. Hij kan zich geen leven zonder God voorstellen en hij noemt zijn geloof een gave. Een gave die hij meekreeg van thuis en die hij, zovele jaren later en na 60-jarig priesterschap, nog altijd de zijne mag noemen.

Twijfel was er wel eens, niet aan God, wel aan de Kerk. Toch heeft hij zich in de Kerk gelukkig gevoeld, dat benadrukt hij vaak in het gesprek dat ik met hem had naar aanleiding van zijn jubileum. We delen het graag met onze lezers.

Meester Jeroom

Als kind groeide Jan op in Herfelingen, een dorp dicht bij de taalgrens, in een gezin met 4 kinderen was hij de tweede in rij. Vader was een natuurmens en gaf de liefde voor de natuur door aan Jan. Hij was actief in het parochieleven, de pastoor was vriend aan huis. Ze

leefden sober maar hadden niets tekort. Grootmoeder woonde bij het gezin in en bad 's avonds bij de Leuvense stoof de rozenkrans voor.

Jan spreekt vol lof over de kwaliteit van het lager onderwijs in de school van hoofdonderwijzer meester Jeroom. Hij drong er op aan dat Jan voor zijn humaniora naar het klein seminarie in Mechelen zou gaan. Zo verliet Jan op elfjarige leeftijd het dorp en werd intern ver van huis.

Gedragen als priester

De priesteropleiding volgde Jan in het Groot Seminarie in Mechelen. In 1962 volgde de wijding. Hij was amper 23, de jongste van zijn kring. Het tweede Vaticaans Concilie stemde hem hoopvol.

De liturgische vernieuwingen en de grotere inbreng van de leken: hij zou mee aan de weg timmeren om ze te realiseren.

Dan ontplooidde zich een rijk gevulde carrière. In Puurs was hij 11 jaar onderpastoor en proost van alle jeugdbewegingen.

De latere benoemingen in het dekenaat van Leuven brachten Jan in de boeiende parochiegemeenschappen van Heverlee en Bertem. De medewerking van vele mensen droeg hem, maakte hem als priester sterker.

Vrienden over heel de wereld

Jan kijkt ook met veel voldoening terug op zijn internationale contacten. Verschillende volkeren, godsdiensten en culturen kwamen zo op zijn pad. Hij ontmoette hen in zijn parochies maar ging ook naar hen toe in Brazilië en Sri-Lanka. Hij vertelt een anekdote die veel indruk maakte. Op bezoek bij Tamil-vluchtelingen uit Sri-Lanka en Zuid-India maakte hij en Hindoe-viering mee in de jungle. Er werd gebeden rond het heilig, en daarna werd op

een, bananenblad rituele rijst rondgedeeld. Op het einde vroegen de mensen om hen te zegenen.

Zo had Jan vrienden over heel de wereld en woonde een jong Tamil-gezin kort bij hem in in Heverlee.

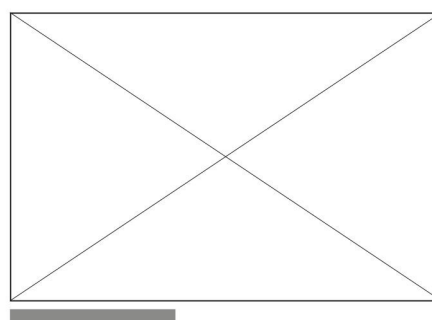
Priester zijn ziet hij als een verrijkende ervaring. Je mag met mensen meegaan van de geboorte tot de dood. Al is dat laatste – vooral de dood van kinderen en jonge mensen – hard om dragen. Je kan geen antwoord geven op de vraag hoe het lijden te verzoenen valt met een God van liefde. Al kan lijden ook de mensen ten diepste samenbrengen.

Het voelt als thuiskomen

Hij vindt het jammer dat de vernieuwing die is ingezet met het Tweede Vaticaans Concilie is gaan stokken. Wat zou het mooi zijn als ook de vrouw ook tot priesterschap zou toegelaten worden of als het priestercelibaat wordt losgelaten. Hij vindt het jammer dat de jeugd massaal afhaakt. Ook ziet hij een grote armoede op vlak van roepingen, priesters, kloosterlingen en leken. Daarnaast betreurt hij het afnemen van geloofskennis. Toch zullen kleine kernen blijven inzetten. Andere vormen van geloofsbeleving zullen nodig zijn.

Jan besluit met zijn dankbaarheid uit te spreken voor de laatste jaren in Terbank. Hij is blij in deze gemeenschap te mogen voorgaan. Het voelt als thuiskomen. Dat gevoelen is wederzijds. We zien Jan graag voorgaan. Als geen ander informeert hij naar onze levens en toont hij interesse in onze vreugdes en zorgen.

Wij vierden het 60 jaar priester zijn van Jan op zaterdag 18 juni 2022 in de viering van 18.30 u in de kerk van Terbank. Iedereen was er welkom.

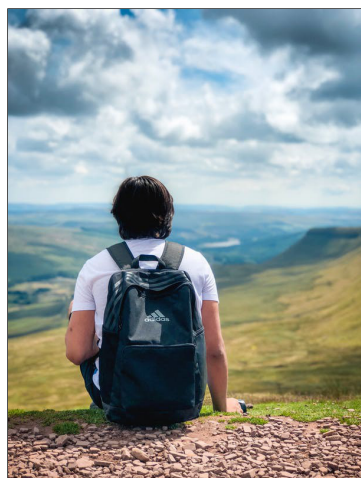

Rony-dag 4

Zocht jij vorige week ook vruchteloos naar het Rony-huifkar-bezoek aan Vlierbeek? Wel hier is het dan.

PELGRIM ZIJN IS ...

Pelgrim zijn is je pelgrimsstaf nemen en op weg gaan, je kleine zekerheden verlaten om te ervaren wat en wie de Grote Zekerheid is, en daarop mogen steunen, als op een staf.

Pelgrim zijn is onderweg-zijn met een lege broodzak en je toch rijk voelen; weer thuis komen met een rugzak vol onvergetelijke herinneringen.

Pelgrim zijn is je een stuk van de Weg voelen worden, je over bergen en grenzen heen werken, geloven dat het Doel voor je ligt.

Pelgrim zijn is in de schoonheid van de natuur iets van de Kunstenaar vermoeden en geloven dat Hij ook jou wil kneden, vormen, dat Hij ook in jou zijn schoonheid wil leggen.

Pelgrim zijn is het brood breken met anderen en méér terug krijgen dan je gegeven hebt, je leven delen met een vriend en voelen dat de Andere mee stapt.

Pelgrim zijn is je laven aan de bron en ervaren hoe leven-gevend water kan zijn, is op zoek gaan naar de diepste bron van jouw leven.

Pelgrim zijn is het kruis van jouw leven niet langer wegstoppen

maar het opnemen en ontdekken dat je het dragen kan.

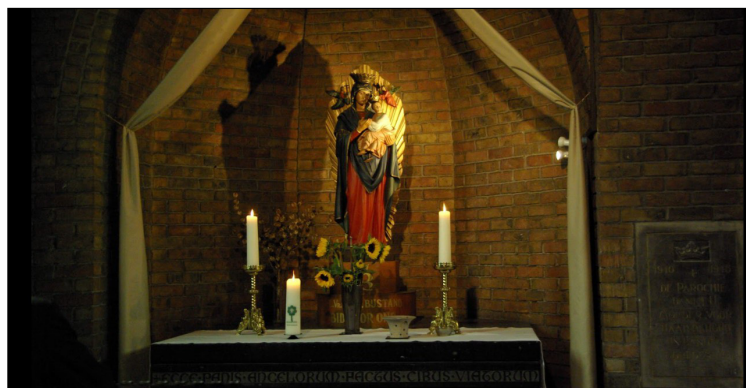
Pelgrim zijn is de steen, die je meezeult, onderweg achterlaten, en nieuwe stenen vinden om met je leven iets moois te bouwen.

Pelgrim zijn is fluiten van vreugde omdat je - doorheen veel zweet en moeite - het Doel in zicht krijgt.

Pelgrim zijn is jouw kleine hand in Zijn grote hand leggen, geloven dat jouw Naam in Zijn palm geschreven staat, vertrouwen dat Hij je draagt en nooit laat vallen.

Pelgrim zijn is een schelp vinden, er blij om zijn, maar ook weten dat het maar een halve schelp is, er zeker van worden dat je pas lééft als je jouw oren, jouw handen, als een schelp opent voor anderen. *Luc Herbots*

We zetten een kaarsje bij Maria

Er op vertrouwend dat Gij God als een aandachtige vader of moeder luistert naar de noden van uw kinderen, komen wij bij U met onze vragen, vandaag bijzonder op voorpraak van Maria:

We zetten vandaag een kaarsje bij Maria in naam van allen die leven doorgeven, behoeden en verzorgen. Maria, spreek voor hen ten beste bij ons aller Vader opdat zij vervuld mogen worden met warme liefde en oprechte verantwoor-

delijkheid.

We zetten een kaarsje bij Maria in naam van alle zieke en eenzame mensen, waar ook ter wereld, vandaag bijzonder voor allen die lijden of herstellen van Corona. Maria, spreek voor hen ten beste bij ons aller Vader opdat zij steun en troost kunnen vinden.

We zetten een kaarsje bij Maria in naam van allen die omwille van hun geloven weerstand en onbe-

grip en zelfs vervolging moeten verduren. Maria, spreek voor hen ten beste bij ons aller Vader opdat zij kunnen blijven vertrouwen op Jezus uw Zoon en de nodige steun en troost van medemensen mogen ervaren.

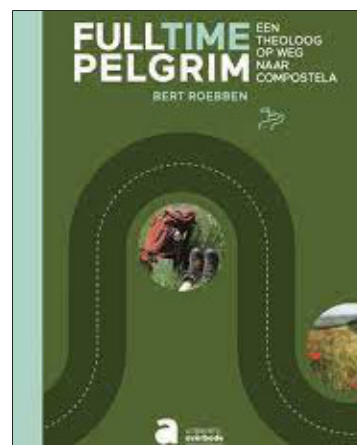
We zetten een kaarsje bij Maria voor ons allen hier aanwezig. Maria, spreek voor hen ten beste bij ons aller Vader opdat wij straks bemoeid, vreugdevol en dankbaar weer naar huis kunnen gaan

We zetten ook een kaarsje bij Maria in herinnering aan al onze overledenen, speciaal voor hen die een bijzondere verering hadden voor Maria...

Maria, spreek voor hen ten beste bij ons aller Vader opdat zij volop kunnen genieten van de liefde en de aanwezigheid van U en van Jezus uw Zoon

Uit de St-Franciscusviering van OLV Hemelvaart 15/8/2022

'Fulltime pelgrim. Een theoloog op weg naar Compostela'

Bert Roebben (theoloog en parochiaan in de parochie Heilig Hart, Kessel-Lo) koesterde al lang de droom om een lange pelgrimstocht te ondernemen. Op Pinksterdag 2021 trok hij zijn wandelschoenen aan en vertrok op een tocht van 600 km. In een maand tijd trok hij van Leuven naar Vézelay, een middeleeuwse parel van de Morvan, waar de relikven van Maria Magda-

lena bewaard worden. In het boek bundelt Roebben zijn ervaringen van onderweg en nodigt de lezer uit spiritueel mee te stappen. Thema's als kwetsbaarheid, dankbaarheid, angst en verlangen passeren de revue.

'De camino verdraagt, tenminste als zelfstandig naamwoord, enkel de mannelijke vorm. Maar als levende realiteit overstijgt hij de binaire code van mannelijk en vrouwelijk. Hij is niet één maar duizend wegen. Hij is niet één maar duizend worden. Hij wordt ontsloten door mannen en vrouwen die zich op pad begeven en hem betekenis verlenen. Hij laat zich niet opsluiten in elkaar uitsluitende grootheden. Hij is inclusief. Hij neemt je mee, of je nu man of vrouw, oud of jong, gelovig of ongelovig bent.' (Bert Roebben)

Boek is te bestellen in de gewone boekhandel voor de prijs van 24 euro

De leesclub

Mensen komen samen om allerlei redenen: om plannen te maken en taken te verdelen, om te evalueren, om bij elkaar hun nood te klagen en steun te zoeken, om plezier te maken en dagelijkse dingen uit te wisselen. Maar in onze leesclub komen we samen omdat we allemaal met opzet hetzelfde boek hebben gelezen. Eerst wisselen we een aantal algemeenheden uit. Wat we van de stijl vonden. Of de plot op alle punten geloofwaardig was. Of we de personages overtuigend en levensrecht vonden. Of we gegrepen werden door het verhaal of er ons doorheen moesten worstelen. We vermelden scènes of zinnen die ons zijn bijgebleven. We bespreken de titel en de afbeelding op de cover. Maar hoe later op de avond, hoe meer we spreken over de personages alsof ze onze hardleerse vrienden, onze onverbeterlijke collega's of onze trouweloze familieleden zijn. We winden ons op over hun keuzes of schudden ons hoofd over hun gedrag. We hebben hen in ons hart gesloten en we eigenen ons dus het recht toe om ons aan hen te ergeren of hen te bespotten. We gooien er ons eigen leven tegenaan om te bewijzen dat het ook anders had gekund. Of om te onderbouwen dat wat het personage

deed of zei juist de enig mogelijke optie was. Want we doen allemaal soms dingen waarvan we weten dat het fout gaat lopen, maar waar we tegen wil en dank toch mee verdergaan. We zuchten glimlachend om de hartverscheurende menselijkheid van onze personages en leggen daar ons eigen traject van vallen en opstaan naast. De zinnen die we citeren zeggen plots ook iets over onszelf.

Wat de een zegt, roept iets onvermoeds op bij de ander. We hebben elkaar nodig om meer te lezen in wat we gelezen hebben. Uit die oefening putten we vreemd genoeg moed. De roman werkt als een hartversterker. Na afloop begrijpen we iets meer van onszelf en iets meer van de wereld om ons heen. Een leesclub is dus een vorm van troost voor het leven. Wie er eenmaal van geproefd heeft, raakt er al gauw aan verslaafd en kan het niet meer missen. En dus spreken we met nauwelijks verholten voorpret weer een volgende titel af. Op naar de volgende leesclubavond.

Kolet Janssen (https://www.koletjanssen.be/blog/de-leesclub/)
gepubliceerd op 25 maart 2019